Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА

SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XCIII. Ч. 73. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, П'ЯТНИЦЯ, 18-го КВІТНЯ 1986 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, APRIL 18, 1986 No. 73. VOL. XCIII

ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНС УСТІЙНИВ ПРОГРАМУ 31-ОЇ КОНВЕНЦІЇ, ЗАТВЕРДИВ ДЕЛЕҐАТІВ І ЗАСТУПНИКІВ ТА ПРИЗНАЧИВ КОНВЕНЦІЙНІ КОМІСІЇ

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (В.С.). — Минулої суботи, 12-го квітня, тут в приміщенні Головної Канцелярії Українського Народного Союзу відбулося передбачене статутом спеціяльне засідання Головного Екзекутивного Комітету для затвердження обраних членами відділів делеґатів на 31-шу Конвенцію, схвалення програми цієї Конвенції та призначення членів конвенційних комісій: Верифікаційної, Статутової і Фінансової.

В цьому спеціяльному засіданні Головного Екзекутивного Комітету взяли участь його члени: головний предсідник д-р Іван О. Флис, заступниця головного предсідника Ґльорія Пашен, головний секретар Володимир Я. Сохан, головний касир Уляна М. Дячук та головний організатор Степан Гавриш. На цьому засіданні був приявний голова Головної Контрольної Комісії мгр Іван Геврик.

Заступник головного предсідника д-р Мирон Куропас та головний директор для Канади сен. Павло Юзик виправдали свою неприсутність.

Після затвердження обраних делеґатів і заступників делеґатів, списки яких поміщені в цьому числі „Свободи", схвалено програму 31-ої Конвенції, тобто порядок її нарад, а в додатку до цього програму конвенційних імпрез: великого концерту в неділю, 25-го травня, напередодні Конвенції і конвенційного бенкету, який відбудеться в четвер, 29-го травня. Конвенційні наради, концерт та бенкет відбудуться в готелі Гаят Ріджeнсі Дірборн, у Дірборні, біля Дітройту. Також переведено вибір членів конвенційних комісій, Верифікаційної, Статутової та Фінансової, беручи до уваги постанови статуту УНСоюзу, що в тій самій комісії може бути тільки один член — делеґат з того самого стейту. Список членів цих комісій, що їх призначив Головний Екзекутивний Комітет, поміщений у цьому числі „Свободи" разом з програмою 31-ої Конвенції.

У цьому ж дні перед спеціяльним засіданням відбув Головний Екзекутивний Комітет також своє звичайне засідання з участю цих самих членів Головного Екзекутивного Комітету та з приявним на ньому головою Головної Контрольної Комісії. Проводив цим звичайним засіданням, як і спеціяльним, головний предсідник д-р І. Флис.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО КАСИРА

Головний касир Уляна М. Дячук предложила до затвердження пороблені у звітовому часі інвестиційні

(Закінчення на стор. 5)

„БАТЬКО СПОКІЙНИЙ" — КАЖУТЬ ДІТИ І. ДЕМ'ЯНЮКА

П. і І. Дем'янюки в редакції „Свободи"

Джерзі Сиrі, Н. Дж. (О. Кузьмович) — Лідія та Іван Дем'янюки, розпочинаючи низку своїх поїздок по українських осередках, де мають зустрітися з нашим громадянством, загостили в п'ятницю, 11-го квітня ц.р., до редакції „Свободи" в товаристві Божени Ольшанівської, щоб поділитися своїми переживаннями у зв'язку із перевезенням батька до Ізраїля та близькою вже судовою розправою.

На їхніх обличчях, зокрема Лідії, віддзеркалюються виразно важкі пережиття останніх місяців, а перш усього, сумного прощання з батьком в навечеря його

(Закінчення на стор. 5)

Появилася нова книжка І. Кедрина

Джерзі Сиrі, Н. Дж. — В останніх днях появилася у серії „Бібліотека українознавства" Наукового Товариства ім. Шевченка нова книжка ред. Івана Кедрина п.н. „У межах зацікавлення".

Є це збірка вибраних із останнього півсторіччя журнальних і часописних статтей, які не втратили своїм змістом на актуальності. Є також декілька уривків з книжок, що вже цілком вичерпані.

На зміст книжки складається група статтей з ділянки історії, політичної думки, преси, рецензії книжок і мистецьких виставок і великий відділ силюет різних осіб, яких автор мав нагоду знати близько. Вміщено також дві рецензії на театральні вистави написані ще у „Ділі" в 1923 році.

Упорядницею книжки є ред. Ольга Кузьмович, а її мистецьке оформлення виконав, як усіх видань НТША, мистець Богдан Титла.

Книжка появилася в твердій полотняній обкладинці і має 528 сторінок та коштує 20 дол. Її можна набути в НТША в Ню Йорку, при 63, 4-та авеню, в книгарні „Свободи" в Джерзі Сиrі і в крамниці „Сурма", 11 Схід, 7-ма вулиця в Ню Йорку.

З нагоди появи книжки відбудеться в суботу 26-го квітня 1986 року о год. 5-ій в залі НТША в Ню Йорку вечір-зустріч з автором, яку влаштовує Спілка Українських Журналістів в Америці і НТША.

ГРОМАДСЬКЕ ВІЧЕ У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Філядельфія. — Ініціятивний комітет повідомляє українське громадянство Філядельфії і околиці, що громадське віче в справі Гарвардського Проєкту — видання української, досекулярної літературної спадщини з нагоди відзначення Ювілею Тисячоліття Хрищення Руси-України, відбудеться в неділю, 20-го квітня ц.р., о год. 3-ій по полудні, тут в приміщеннях Українського Освітньо-Культурного Центру, при 700 Сідар ровд.

ПРОГРАМА 31-ОЇ ЗВИЧАЙНОЇ КОНВЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗУ

яка відбудеться в місті ДІТРОЙТ (Дірборн), Мішиґен

в готелі Hyatt Regency Dearborn

починаючи від 26-го травня 1986 року години 9-ої ранку

1. Відкриття Конвенції
2. Звідомлення Верифікаціиної Комісії
3. Вибір:
   а) Конвенційної Президії в складі: голови, двох заступників та двох секретарів
   б) Виборчої Комісії в складі 14 членів
   в) Комісії Просьб у складі 5 членів
   г) Секретарської Комісії в складі 6 осіб
4. Покликання Пресової Комісії
5. Звідомлення членів Головного Екзекутивного Комітету:
   головного предсідника д-ра Івана Флиса
   заступника головного предсідника д-ра Мирона Куропася
   головного директора для Канади сен. Павла Юзика
   заступниці головного предсідника Ґльорії Пашен
   головного секретаря Володимира Сохана
   головного касира Уляни Дячук
   головного організатора Степана Гавриша
6. Звідомлення Головної Контрольної Комісії та її членів:
   мгра Івана Геврика
   д-ра Нестора Олесницького
   інж. Анатолія Дорошенка
   д-ра Богдана Гнатюка
   о. митрата Степана Біляка
7. Звідомлення головних радних:
   Гелен Олек Скат
   проф. Тараса Шмаґали
   Андрія Джули
   Евгена Іванціва
   Володимира Гавриляка
   Володимира Кваса
   Теклі Мороз
   Андрія Кейбіди
   Анни Гарас
   проф. Тараса Максимовича
   Василя Дідюка
   Василя Пастушка
   Романа Татарського
8. Звідомлення головного редактора „Свободи" Зенона Снилика
9. Звідомлення головного редактора „Українського Тижневика" Роми Гадзевич
10. Дискусія над звідомленнями та їх прийняття
11. Звідомлення Статутової Комісії, дискусія та ухвали
12. Звідомлення Фінансової Комісії та визначення висоти запорук і платень
13. Справа злуки УНСоюзу та УБСоюзу
14. Бибір Головного Уряду УНСоюзу
15. Звідомлення Комісії Просьб, дискусія та ухвали
16. Звідомлення Секретарської Комісії, дискусія та ухвали
17. Внесення та ухвали для добра організації
18. Різні справи
19. Закриття Конвенції.

Наради почнуться точно о год. 9.00 ранку в понеділок, 26-го травня. Реєстрація делеґатів в неділю, 25-го травня від години 12.00 полудня до 10.00 вечора, а в понеділок, 26-го травня від години 7.00 ранку.

ЗА ГОЛОВНИЙ ЕКЗЕКУТИВНИЙ КОМІТЕТ УНСОЮЗУ:

Іван О. ФЛИС
головний предсідник

Мирон Б. КУРОПАСЬ
заступник головного предсідника

Володимир Я. СОХАН
головний секретар

сен. Павло ЮЗИК
головний директор для Канади

Уляна М. ДЯЧУК
головний касир

Ґльорія ПАШЕН
заступниця головного предсідника

Степан ГАВРИШ
головний організатор

В НЕДІЛЮ, 25-го травня, напередодні Конвенції, о годині 6-ій вечора у великій залі Ґрейт Лейкс Сентер в готелі Гаят Ріджeнсі Дірборн відбудеться ПРИВІТАЛЬНИЙ КОНЦЕРТ з точками сольоспіву та виступами хорових і танцювальних ансамблів.

В ЧЕТВЕР, 29-го травня, о годині 7-ій вечора у великій залі Ґрейт Лейкс Сентер в готелі Гаят Ріджeнсі Дірборн відбудеться КОНВЕНЦІЙНИЙ БЕНКЕТ для делеґатів і гостей.

КОНВЕНЦІЙНІ КОМІСІЇ

Головний Екзекутивний Комітет на своєму спеціяльному засіданні для 12-го травня 1986-го року призначив, згідно з постановою 16-ої статті статуту УНСоюзу, наступних делеґатів до Конвенційних Комісій:

ВЕРИФІКАЦІЙНА КОМІСІЯ:

1. мгр Іван Гаврилюк, 360-ий Відділ, Боффало, Н.Й.
2. Роман Лапичак, 27-ий Відділ, Нюарк, Н.Дж.
3. Володимир Яців, 32-ий Відділ, Філядельфія, Па.
4. Олександер Ковальчук, 460-ий Відділ, Лондон, Онт., Канада
5. Михайло Ольшанський, 51-ий Відділ, Чікаґо, Ілл.

СТАТУТОВА КОМІСІЯ:

1. Ярослав Білак, 432-ий Відділ, Торонто, Онт., Канада
2. Гелен Словік, 7-ий Відділ, Мек Аду, Па.
3. Зеновія Зарицька, 327-ий Відділ, Гемпстед, Н.Й.
4. Роман Припхан, 399-ий Відділ, Чікаґо, Ілл.
5. Григорій Жеребняк, 180-ий Відділ, Акрон, Огайо

ФІНАНСОВА КОМІСІЯ:

1. інж. Іван Скіра, 153-ий Відділ, Філядельфія, Па.
2. д-р Іван Серант, 86-ий Відділ, Ню Йорк, Н.Й.
3. д-р Атанас Слюсарчук, 174-ий Відділ, Дітройт, Міш.
4. Петро Дяків, 427-ий Відділ, Сейнт Кетринс, Онт., Канада
5. Іван Ґавалюх, 22-ий Відділ, Чікаґо, Ілл.

М. КАДДАФІ ЗАСУДИВ ЗСА І АНГЛІЮ ЗА ЗБОМБЛЕННЯ

Тріполі, Лівія.—Лівійський диктатор полковник Муаммар Каддафі, який після збомблення американськими военними літаками військових об'єктів, центрів зв'язку і таборів терористів не показувався нікому на очі майже цілу добу, виступив в середу, 16-го квітня ц. р., несподівано на телевізії і у 20-хвилинній промові засудив „варварський вчинок" З'єднаних Стейтів Америки супроти лівійського народу і „сил народної революції" і скартав Великобританію за її ролю в цьому „дияволському ділі", маючи на увазі, що прем'єр-міністер тієї країни Марґарет Тачер погодилась, щоб літаки ЗСА на базах в Англії партиципували у цій відплатній акції. Каддафі натомість похвалив Францію і деякі інші держави, які перед бомбленням і після нього, критикували Уряд президента Роналда Реґена за „небезпечну гру з вогнем".

Поява лівійського диктатора на телевізії частинно тільки відкрила занавісу закуліс за якими, як кажуть західні спостерігачі, відбуваються внутрішні бої між ревалізуючими силами в Лівії. Після виступу, М. Каддафі негайно виїхав з Триполі у невідомому напрямі, що є дуже незвичною поведінкою у його енергійній діяльності.

Британська радіостанція Бі-Бі-Сі подала того ж самого дня ввечорі інформацію свого кореспондента в Тріполі, що на Каддафі спершу був замах на його життя, пізніше нібито переворот і що міністер інформації і зв'язку Мохаммед Шарафф Еддін закликав до головної квартири п'ять вибраних кореспондентів, щоб повідомити їх про зміни в лівійському уряді.

Кореспонденти Ей-Би-Сі з Вашінґтону повідомили, що були якісь заворушення в кесарнях армії в місцевості Туронаг, 50 миль від Тріполі і що лівійські джети атакували збунтованих вояків. Не зважаючи на те, що Адміністрація президента Р. Реґена заперечила вістки про намагання американців забити Каддафі, західньоевропейські кореспонденти кажуть, що бомби впали тільки на його головну квартиру, що вказує на намагання летунів „досягнути" також самого Каддафі. Під час бомблення, як відомо, постраждали інші члени його родини.

Вміжчасі комуністичні держави і пацифісти в цілому світі розвивають антиамериканську пропаґанду, яка рівняється з гістерією.

Продовжується суд над А. Артуковічом

Загреб, Юґославія. — Тут продовжується суд над 86-річним Андріє Артуковічом, колишнім міністром поліції і внутрішніх справ маріонеткового уряду Хорватії в роки Другої світової війни.

А. Артуковіч категорично заперечує свою причетність до вбивства військово полонених. Коли суддя Мілько Гайскі показав Артуковічові підписаний ним наказ про знищення в 1941 році 450 жінок і дітей в Загребі, той відповів: „Це абсолютна брехня".

На більшість питань Артуковіч відповідав „Не знаю. Не пам'ятаю. Не маю поняття".

Судове засідання тривало від дев'ятої години ранку до полудня з двома короткими перервами, під час яких п'ять лікарів давали Артуковічові термінову допомогу. Підсудний має синдром сенильности і практично сліпий. Однак перед початком судового засідання медичний експерт прочитав письмове заключення, в якому сказано, що Артуковіч досить здоровий, щоб бути присутнім на суді.

Підсудний поводився спокійно, засом навіть усміхався. Він говорив по-хорватськи без найменшого акценту, не зважаючи на те, що з 1949 року жив в Америці.

На запитання судді М. Гайского, чи розуміє він, в чому його обвинувачують, Артуковіч відповів: „Більш-менш".

У СВІТІ

ВІЗИТА ПАПИ Івана Павла II в жидівській головній божиниці в Римі викликала загальне задоволення в рядах жидівських церковних, політичних і культурних діячів, які надіються, що ця історична візита голови Католицької Церкви і символічне обняття Папи з рабіном Риму Еліом Тоффом, може цілковито змінити настанову католиків й інших християн до жидівства і зменшити все ще існуючий антисемітизм в багатьох країнах і спільнотах, — заявив чикагський кардинал Джозеф Бернардін. Очевидно, думку кардинала Бернардіна не поділяють усі европейські католики.

НЕВІДОМИЙ вбивник тяжко поранив вистрілом з пістолі в голову урядовця американської амбасади в Судані. Державний департамент покищо не подав до загального відома прізвища урядовця і обставин нападу на нього. Він був урядовцем зв'язків в тамошній амбасаді. Перевезений до шпиталю він тепер знаходиться в дуже серйозному стані.

В АМЕРИЦІ

АМЕРИКАНСЬКІ літаки припинили пошуки одного з винищувачів - бомбардувальників Ф-111, який не повернувся на базу в Англії після налету на військові об'єкти і бази терористів у Лівії. Пентагон відмовився назвати приблизний район пошуків пропалого літака.

ЗАВЕРШИВШИ дводенні переговори з президентом Роналдом Реґеном та іншими керівниками, прем'єр-міністер Японії Ясуґіро Накасоне вилетів з Вашінґтону в Токіо. Він твердо обіцяв Президентові і Конґресові переглянути основи японської торговельної політики і значно зменшити розрив між американським експортом в Японію і імпортом звідти. Покищо Японія значно більше вивозить в ЗСА, ніж ввозить. В минулому році торговий дефіцит З'єднаних Стейтів в торгівлі з Японією досягнув величезної суми — 49.7 більйона долярів. Виступаючи на пресовій конференції, прем'єр-міністер Японії сказав, що процес зменшення дефіциту в торгівлі вже почався. Якщо Японія різко зменшить експорт своїх товарів і збільшить імпорт американських, то в американсько-японській торгівлі може настати рівновага.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (50-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members: $7.50 — 6 months; $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертється тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $7.50 на 6-місяців, $15.00 — на рік. За кожну зміну адреси — $1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Папа у синагозі

Другий Ватиканський Собор проголосив взаємну толеранцію усіх визнавців існування одного Бога — християн, людей мойсеєвої віри, мусулман, буддистів чи брамістів. На тому історичному Соборі проголошено також, що не можна обвинувачувати ввесь жидівський нарід за вбивство на хресті Ісуса Христа. Теперішній Папа Іван Павло II пішов у принципі екуменізму, себто релігійної толеранції, ще далі. Відвідавши недавно кілька африканських країн він поблагословив також поган, які все ще покланяються кам'яним божкам — але тим своїм традиціоналізмом стверджують свою віру в існування таки якоїсь вищої, надлюдської сили. В минулому тижні Папа Іван Павло II вчинив нове історичне діло: В неділю, 13-го квітня 1986 року, він відвідав жидівську синагогу у Римі, обнявся з тамошнім головним рабином і разом із ним вони мовчки молилися. Папа наатврував водночас переслідування жидів, яке продовжувалось на протязі сторіч у наслідок пересуду і релігійної ненависти.

Релігійна ворожнеча була однією із найбільш характеристичних рис старинної середньовічної історії. За Нерона і Каліґулі криваво переслідували перших християн. Тисячі-тисячі мужчин, жінок і дітей згинули у муках за свою віру в Христа. Згодом, коли Христова віра стала панівною і проголошено гасло „куюс реґіо — еюс реліґіо" — „чия влада — така і віра" — переслідувано не-християн, як „єретиків". Ще у XV сторіччі, у 1415 році спалили на костирі Івана Гуса. У 1572 році у Франції відбулася кривава „Бартоломейська ніч", коли то масово вирізували ґуґенотів, як єретиків. Ганялися і жорстоко переслідували та вбивали чарівниць. Великі релігійні війни, а хрестоносні походи під благородним гаслом визволення Святої Землі з-під панування мусулман — були виправами, в яких більшість учасників це були авантюристи, пошукувачі пригод і наживи чужим добром.

Та все це давні часи. Але відвідини сучасного наступника святого Петра у Римі у жидівській синагозі — це історична подія, яка має своє актуальне реальне значення і для нас, українців. Ще за нашої пам'яті ділено українців на православних, католиків і протестантів і панував загально такий релігійний пересуд, що православні нізащо не входили до „уніятської" церкви, українські католики цуралися православних церков, а протестантів-євангеликів загал нашого суспільства взагалі „не визнавав". І тепер ще існують одиниці, на щастя тільки одиниці, які все ще не розуміють, що живемо наприкінці XX сторіччя, а не в середньовіччі.

Уже Слуга Божий Митрополит Андрей виступав проти тієї нашої анахронічної релігійної нетолеранції. Він увійшов в історію, як оборонець православних церков на Холмщині і Волині, що їх польська влада руйнувала.

Палким противником тієї варварської дії польської державної влади був посол УНДО д-р Степан Баран, український католик. Тоді, у 1920-их і 30-их роках миналася уже та анахронічна релігійна нетолеранція — інтеліґентська верхівка не знала її. Вона, ця нетолеранція, збереглась найдовше на американському континенті. Але Патріярх Йосиф відвідав Митрополита Української Православної Церкви в Америці Блаженнішого Мстислава і за його прикладом пішли теперішні наші громадські мужі, Владики Української Католицької Церкви в Америці. Митрополити обох наших традиційних Церков, Мстислав і Степан обмінялися відвідинами, владики обох віровизнань вже не раз спільно відправляли Богослужби, бож лучить нас один візантійський обряд, і лідери всіх трьох Церков мудро та патріотично вирішили відзначити спільно і гармонійно 1000-річчя Хрищення України.

Гасло, що його проповідував покійний православний Митрополит у Канаді, колишній ректор університету у Кам'янці Подільському, опісля професор Теологічного факультету у Варшаві Іван Огієнко — „один нарід, одна віра, одна мова і один правопис" — те гасло перечило дійсності. Є багато у світі народів, які є патріотами спільної батьківщини без уваги на поділ віровизнання. Так є в Англії, Франції, Німеччині, так є в Індії і ціла мозаїка Церков існує в Америці. Якщо існують ще в одиничних випадках залишки давнього „релігійного патріотизму" (фанатизму) — то треба тих залишків мерщій позбутися. Папа Іван Павло II дав нам світлий приклад, як треба поводитися у сторіччі, в якому немає вже „єретиків" ані чарівниць, що їх треба палити на костирах.

О.Т.

А УКРАЇНСЬКИЙ ВЧЕНИЙ ТВОРИТЬ ІДОЛА...

Є такий літературознавець Микола Григорович Жулинський. Він ще молодий, народжений в час війни, але знає, що його головне завдання — це кар'єра. І він знає, яким шляхом іти до кар'єри. Не знати з якою підготовою він закінчив Київський університет, навіть отримав звання доктора філологічних наук, а тепер засів на академічній посаді заступника директора Інституту літератури ім. Тараса Шевченка Академії Наук. Він і знав, як почати свою кар'єру. Перша його книжка — це збірка нарисів під вимовною назвою „Юность моя комсомолия"; як сама назва, так мова вказують добре обдуманий і заплянований початок партійної кар'єри. Згодом він взявся і за „поважну" літературу, випустивши книжку „Пафос життєствердження", про історичний оптимізм совєтської літератури, тримаючись вже від першої сторінки, від вступу, цитат із Леніна, в якого цей амбітний вчений повірив, як у божка. Зрозуміла річ, у його книжці прослава партійної лінії, яка б вона в який час не була, отої подиктованої у Москві, цитування всяких російських зразків від Ґорького і Маяковського до Шолохова, а ніякої згадки про Зерова, чи інших неоклясиків, або й про повних оптимізму молодих українських романтиків, як Влизько, чи Косинка, чи й десятки і сотні інших, що їх так вчасно і послідовно винищила оця захвалювана Жулинським партійна лінія. А це саме у цих молодих можна знайти найбільше і найвірнішого „пафосу".

Жулинський знає, що треба виказати активність і досить частенько друкує свої статті у „Літературній Україні", офіційному органі Спілки Письменників України. І ось в тій же „Літературній Україні" у 8-му числі з 20-го лютого 1986 року читаємо в підвалі рецензію Жулинського на нову книжку — збірник творів письменників УССР під назвою „Партія веде". Починається цей еляборат нашого вченого такими вимовними рядками: „Впевненою і стрімкою ходою по плянеті крокує Ленін. Поглядом він — у безмежжі часу і простору, а над ним голубовато-сіра космічна далечінь". Такими високопарними словами намагається український вчений зобразити свого комуністичного божка Леніна та й цей образ передати, чи радше за наказом партії втовкмачити у вірування своїм землякам.

Пічнімо від самого образу, як то Ленін „крокує по плянеті під блакитною космічною далечінню стрімкою ходою". Як це можливо, коли Ленін, як це загальновідомо, був „настоящим куркулем" і як йому крокувити „стрімкою ходою". Стрімкою ходою міг би йти хтось красивої статури, високий на зріст. Ніяк не можна таким уявити присадкуватого, вайлуватого незграбу ще й з придавленим лисим чолом. Це тільки в уяві партійного члена Академії могло зродитись таке уявлення особи, що її всіма способами намагаються підсунути божком у новому комуністичному мрякобіссі. Та й де ж Жулинський бачив це крокування Леніна по плянеті. Хіба у нього не сходять з виду усі ті споруди і фігурки, що ними закидала Москва всю Україну. Кажуть, що в ніякій совєтській країні, навіть російській республіці, не виставлено стільки фігурок Леніна, що в Україні. Вони там всюди, на кожному місці, щоб нагадувати населенню, що його новий божок під режимом, який виповів війну релігії, назвав її „опієм для народу", є Ленін. Партійні вожаки навіть не завважують, що створюють новий рід „опіюму" з накиненим віруванням у Леніна, якого намагаються представити безсмертним. Це й тому затримали його незугарне тіло і виставляють, як „святі реліквії" у кремлівському мавзолеї, зганяючи туди мов на прощу череди тупоумних ідолопоклонників, нових визнавців комуністичної, чи правильніше совєтської догматики. Дивно, що це нове мрякобісся проповідує член Академії.

Жулинський побував за кордоном. Йому добре відомо, Що Ленін не тільки не крокує плянетою, але й від нього у світі немає ніякого сліду. Навіть на конференціях ім'я Леніна сьогодні неактуальне. Ніхто не віддає ніякої уваги його „вченню", яке тільки „країні рад" незаступиме і єдине подане до вірування, спеціяльно в Україні, бо і в Росії вже бачимо ясніший погляд на сучасність, яка виразно зарисована в імперії, тотальній, шовіністичній імперіяльній державі, що її започаткували ще російські царі.

Нам видається, що членові Академії Наук в Києві та ще й заступникові голови директора Інституту літератури ім. Шевченка, відповідало б більше зайнятись Шевченком. Жулинський побував в Америці і бачив, що ім'я Шевченка ожило у світі, це Шевченко, можна сказати, крокує по нашій плянеті. Його постать прикрашує столицю Америки і красується у великих містах Канади й південно-американських містах, оживають його безсмертні гуманістичні ідеали. Навіть Москва не могла промовчати цього відродження правдивих людських ідеалів нашого поета і в Москві мусіли віддати йому шану величною статуєю. Тож і дивно, що український вчений не бачить, як відроджується віра у справжні гуманні ідеї, що їх на сторожі народу поставив Шевченко, ідеї, за які караються тепер кращі сини нашого народу — Руденко, Світличний, чи недавно вбитий режимними посіпаками Стус, про що напевно добре знає Жулинський, і чомусь повторяє брехливу пропаганду окупаційного чужого режиму про „віру в правду та історичну перспективність ленінських ідей". Ці ідеї давно вже мертві, вони лежать трупом разом із їхнім проповідником в мавзолеї кремлівських підвалів, а нашою плянетою крокує голос справжнього чоловіколюбця, відроджуються ідеали гуманізму і правдива віра в перемогу людини.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр. Климовський

Дещо про Ґольдоні і приторком про інше

(З нагоди гостинних виступів Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької з комедією К. Ґольдоні „Слуга двом панам").

Звичайно рецензенти, пишучи про якусь театральну виставу, головний акцент кладуть, (що до речі в основному і повинно бути) — на режисерію і виконання. Крім цього не забувають згадати ще сценографію, звертають увагу теж і на костюми та на гримування, інколи навіть і на буфаторію, а мало коли приділяють хоча б якесь маленьке місце авторові сценічного тексту.

Та приступім до теми. Карльо Ґольдоні (1707 - 1793), син венецького лікаря, з професії правник, із-за свого замилування та захоплення мистецтвом театру, скінчивши 40 років життя, покидає свою професію і ступає на шлях комедіографа.

Його життя і творчість зв'язані з Венецією, у той час містом-республікою, славне своєю історією (на початку XIII ст. Венеція була власником трьох восьмих візантійського цісарства, в XIV ст. підкорила більшість північно-східніх міст Італії, в цьому числі Ґенуу, Верону і Падву).

Ґольдоні був типовим представником своєї епохи, якої основною ролею було формування людини і суспільства. Філософські ідеї того часу впливали теж на характер і тематику творів мистецтва. Культ розуму і знання мав помітний вплив на літературу і театр.

Віра в людину, її розум і високе покликання маркантно віддзеркалювались у творчості Ґольдоні. Він подібно як Лессінґ чи Дідеро наголошував дидактичну сторінку; захищав інтереси поступового міщанства, що починало доходити до голосу.

Коли на горизонті виринув Ґольдоні саме в той час „коммедія дель'арте" почала фазу свого занепаду.

„Коммедія дель'арте", часто звана комедією масок, в противоріччі до „коммедія ерудіта" це властиво народна комедія епохи Відродження з постійними персонажами (Арлекін, Колумбіна, Пантальоне, Бригелла, Пульчінелла, Дотторе, Капітано, Скарамуччія), з традиційним сюжетом, але вільним імпровізованим текстом, що його виповнюють актори власною інвенцією, власними діялогами та власними, так сказати б, заграннями. Виходить, що в цього роду комедії вистачає сама схема сценічної дії.

Актори звичайно виступають у масках й устійнених традицією костюмах, послуговуючись пантомімічними жестами і рухами. Як сказано цією „коммедія дель' арте" є традиційні повторювані дієві особи, що находяться в щораз то нових перипетіях.

З біґом часу форми вислову цієї комедії починали ставати заскорузлими, а на додаток під поглядом тексту ще непристойними. У половині XVIII сторіччя ця комедія стрінулась із безпощадною критикою, закинено їй, що дійшла до „остаточного упадку і що її репертуар виповняють нужденні арлекінади, любовні пригоди та сороміцькі жарти, що викликають згіршення".

Атором оцих гнівних слів був Ґольдоні. Він у своїх творах на місце імпровізації й умовних типів звернув увагу на характер, поведінку та переживання людини. В нього людина, це в першу чергу творча істота, що формує себе і світ, що його оточує.

Безперечно, що ще й сьогодні багато режисерів звертаються до стилю „Коммедія дель' арте", але ці рядки є на те, щоб указати, що Ґольдоні був противником цього роду комедії та її звульґаризованої уже в тому періоді імпровізації так ув обширі слова, як і руху та жесту.

Ґольдоні написав понад двісті комедій з цікавою інтриґою, нескладною мовою і живою акцією. Був до тієї міри працьовитий, що як зайшла потреба був у спромозі дати театрові, з яким був зв'язаний 17 нових сценічних текстів на протязі одного театрального сезону.

З його творчого дорібку до найбільш популярних комедій знаних і граних у широкому світі, це: „Слуга двом панам" — прапрем'єра 1745 р., „Хитра вдовичка" (1748), „Второпна дівчина" і „Мірандоліна" (1753).

Ґольдоні був теж автором оперних лібрет і великою мірою вплинув на розвиток комічної опери.

Свої погляди на мистецтво театру висловив у комедії „Комічний театр" (1750) і в „Спогадах", написаних під кінець життя (1787).

В Україні в той час щоправда комедія в повному того слова значінні ще не розвинулася, натомість розвинулися інтермедії, що були вставками до шкільних драм. У деяких інтермедіях використано т.зв. „козацьку латину" типу „тентурія спірітус око передрантус", що пізніше використав Котляревський у своїй „Енеїді".

Вертаючись до теми, слід сказати, що до „комедії дель' арте" дуже часто звертається сучасний театр, достежуючи в ній ознаки справжньої „театральности", вільної від супремації літератури.

(Закінчення на стор. 6)

Раїса Мороз

ПРО СМЕРТЬ ОЛЕНКИ АНТОНІВ

У зв'язку з тим, що після трагічної загибелі Олени Антонів 2-го лютого цього року на вулиці Львова в українських часописах з'явилися дописи і повідомлення із безпідставними, нічим необґрунтованими домислами і натяками на її вбивство, уважаю за потрібне висловити тут декілька своїх міркувань.

На мою думку, ніхто з нас не потребує щось додавати чи вигадувати, щоб довести нелюдськість і жорстокість совєтської системи. Досить говорити про неї правду, щоб показати її зловісне обличчя.

Перша вістка про трагічну загибель Олени дійшла до мене у вигляді телеграми від її чоловіка, Зіновія Красівського, 4-го лютого цього року. Звичайно, в декого з нас, які знали про життя Олени та про постійні цькування її владою, зразу виникла підозра про вбивство. Ця підозра була розвіяна, однак, під час телефонічних розмов з Україною, а пізніше також в листах від таких людей, які не стали б брехати чи йти на компроміси із совістю у жадному випадку. І все ж це не перешкоджає деяким людям і далі спекулювати на загибелі Олени Антонів.

Проте, якщо ми вигадуватимемо, годуватимемо публіку сенсаціями заради самих сенсацій, хто ж нам в майбутньому віритиме? Не згадуючи уже про те, що такі перекручення і неправда, болісно, з досадою сприймають люди там в Україні, бо воно ж так чи інакше долітає різними шляхами туди. Ось чому я вирішила подати до преси уривок листа, надісланого мені чоловіком Олени Антонів, З. Красівським, 7-го березня цього року.

„Дорога сестро! Читаю твої вивершені болем слова, а з думки не виходить факт утрати і на думку нічого путнього не йде. Якраз, коли писалися твої слова, ми ховали Олену. З'їхалася родина, друзі, знайомі, сусіди і при великій врочистості ми відправили Оленку в останню дорогу і поховали біля батька й матері на Янівському цвинтарі. Плачів було неміра, але над ними задомінував хор Успенської церкви „Со святими упокой", „Прощай душе" та „Вічная пам'ять".

„За ті дні в мені тисячу разів відкривалися і ятрилися свіжі рани, в ті моменти мені здавалося, що трісну, але потреба дня, відповідальність за плин дій, брали верх і я мусів бігати, пробивати експертизу, похоронне бюро, долати дефіцити...

„...Я розумію, що тобі хочеться знати, як це сталося. Всі мене про це запитують, але я не маю сили всім про це писати. Увечері, 2-го лютого, десь по сьомій вечора, ми поїхали привітати Люду з днем народження. Підсіли на таксі. Таксіст висадив нас на верху Личаківської, там, де робить розворот двійка (трамвай ч. 2). Оленка вийшла з переднього сидження швидше і стала на бордюрі, на тій смужці, що віддаляє проїзжу частину дороги від трамвайної колії. Якраз проходив трамвай. Перший вагон минув Олену, вона щось радісно хотіла мені сказати, але раптом другим вагоном, який на крутому повороті робить носом траєкторію, її зачепило, вона впала на проїзжу частину дороги під переднє колесо причепа вантажного автомобіля. Я бачив як під колесом голова ще посунулася кілька сантиметрів, як тріснув череп, і проїхало по ньому перше колесо а потім друге, і на асфальті лишилася прикатана шкіра з обличчя і смуга мозку. Оленка лежала горілиць, рівна, виструнчена.

Я подивився вслід за трамваєм, за машиною, подивився на годинник — була 8 година 02 хвилини.

Чи ти можеш зрозуміти той фатальний збіг обставин? Всього того так не могло не бути, але сталося — і аж незрозуміле — без якогось стороннього людського фактора. Один я — як статичний свідок свого нещастя.

Ми з Тарасом (сином Олени Антонів від першого подружжя — Р.М.) ходимо на могилу кожний день, хіба він не йде, коли має добове чергування. Палимо свічки, молимося і кожен по своєму оплакуємо нашу втрату. Від тебе також запалили свічку, поклали букет свіжих квітів і я розповів їй про твій біль і твої плачі..."

• • •

Олена Антонів була протягом довгих років моєю найближчою, вірною і випробуваною подругою. Це була рідкісна, шляхетна людина, готова простягти свою руку допомоги, подарувати свою осяйну, обнадійливу усмішку кожному, хто цього потребував. Вона ніколи не наражувала своїх друзів, а друзями її були Іван Світличний, Опанас

(Закінчення на стор. 5)

Юрій Бойко-Блохин

ВІДКРИТИЙ ЛИСТ

IV.

Так, Голубенко каже правду, я зазнав розкошів останнього проміння сяйва, що назвалося „культурно-національним відродженням 20-их років". Моя стаття про експозицію театрального музею ВУАН з'явилася друком в „Новому Мистецтві" в 1928, чи в 1929 році, тільки не можу знайти журналу. Не заслугою моєю, а випадковістю було те, що я юнак, друкувався в „Житті й Революції" поруч із Валеріяном Підмогильним та Євгеном Плужником. А із Сенченком, із тим славетним, якого цькували за участь у „Вапліте", я співпрацював у мряковинні 30-ті роки в „Літературному журналі", органі Спілки Радянських Письменників України. Ці люди кинули на мене своє світло, і я поніс його, як міг далі. Тому в моєму „Вибраному" є ряд статтей про визначні постаті 20-их років у літературі. (І. Дніпровський, Г. Косинка, М. Хвильовий, Б. Антоненко-Давидович, І. Кочерга), в літературознавстві (С. Єфремов), в історичній науці (О.Оглоблин), в церкві (В. Липківський).

Про М. Хвильового я передрукував лише три статті (їх є більше), їх треба розглядати спільно зі статтею про М. Скрипника, бо між останнім і першим бачу я виразно граничну лінію. Ці статті двоплощинні. Є у мене в них публіцистичні нотки, але в основному вони оперті на солідний дослід. До досліду я притягнув і твори, замуляні часом, які ніхто з еміґраційних дослідників не помітив, аж поки я ці твори не відновив з пам'яті наших сучасників. Мої статті відрізняються різко від інших еміґраційних писань про Хвильового. У тих, хто хоче бути націоналістом більше, як на сто відсотків, Хвильовий — „убив матір", „він чекіст". На невігластво цих полемістів я вказував. Але є ще одна група авторів, старші з них колись належали до комуністичної партії або комсомолу, рішуче і назавжди з цим порвали. Але якась травма в них залишилася. Вони не в силі припустити, що хтось у совєтській дійсності міг бути сміливіший за них, бо, скажімо одверто, із партійним квитком вони наважувалися носити в серці щось „націонал-комуністичне". До них, як авторитетів, приєдналися і деякі молодші, і теза про націонал-комунізм Хвильового у нас процвітає. Я вважаю, що Хвильовий перейшов складну, болючу для нього, але недовготривалу кризу. З фанатика комунізму він обернувся в українського філософічно світоглядового націоналіста, відповідно до наддніпрянських умовин 20-их років. Авторитетні старі й молоді олімпійці моїх поглядів не помічають, про них не згадують „...так ніби й не було мене" сказав би і в такому випадку Тарас Шевченко.

Якщо це для них зручно, то мені й поготів. Бо історична істина так чи інакше випливає наверх.

Ще лишаються в трьох томах мої критичні статті про еміґраційних письменників, про методологічні літературні проблеми, про стовпів нашої політичної думки, про те, куди прямує духово Україна, а як блукає еміґрація; але, мій дорогий читачу, якщо тебе попередні рядки не привернули до моїх трьох томів, то не раджу читати наступного розділу про „Посланія"!

Страшно впасти у кайдани,
Умирать в неволі.
А ще гірше — спати, спати
І спати на волі.

Т. Шевченко

Дорогий мій читачу, трудно з тобою мати діялог, бо широкі географічні простори нас розділяють. Ти, читачу, мені часто писав, пачки гарних листів свідчать про це, але це приватне листування, на публікацію якого я не маю права, а витягати з нього сказане про мої праці — це те саме, що витягати жили із живого організму. Раніше я мав з тобою попросту живий контакт. 1958 року я об'їхав із доповідями 30 міст ЗСА й Канади. Скільки було тоді між нами цікавих і важливих розмов, які не забуваються! І крім того їздив часто й багато. Пригадуються мені уважні слухачі на літніх вишкільних студентських курсах у Німеччині, Франції, мої виклади для студентської молоді в Лювені, в обох римських семінаріях, цикл викладів про Лесю Українку в Гарварді, твої рясні оплески, дорогий читачу, після доповідей у Парижі, Міляні, в Лондоні, твій ентузіязм під час мого об'їзду з рефератами ряду українських осередків в Англії. Та й під час мого довголітнього перебування в УВУ ти приїздив до мене як учень і слухач і обдаровував мене зацікавленням до моїх думок.

У другій половині 50-их років відчув я боляче, що ми, українська духова сила, ще майже ніяк не „заякорилися" в чужинному науковому світі, і це поставило мене перед новим завданням. Звідси мої доповіді в університетах Майну, Кельну, Мюнстеру, Зальцбургу, в Остевропа Інституті в Мюнхені, членство в Етнік Інституті Джордж Тавн університеті (поки ще цей Інститут існував). Це вимагало нових контактів, заприязнень, творчої праці вже для інтелектуальних чужинних кіл.

По лінії Незалежної Асоціяції Совєтознавців я видав серію німецькомовних зошитів — їх було сім, щось до 500 сторінок „Національна політика Москви", а разом з тим солідний томик англійською мовою „Russian Bolshevism", окремі статті в англійських, швайцарських, італійських періодиках. Далі мої літературознавчі книжки були привітно прийняті до друку в Harrassowitz Verlag, у Carl Winter-Universitätsverlag. Виникли дружні відносини. Мої видання потрапляли систематично не лише в бібліотеки, але я їх посилав видатним чужинним ученим, вони мені приязно дякували й слали свої праці з присвятами, іноді дуже сердечними. Ось перед моїми очима довга полиця цих товариських відзвaємень: тут і добре знаний у світі історик Сіттон Ватстон, і член Фінської Академії Наук, знаменитий індолог Вюст, і відомий усім нам проф. Ганс Кох, і ординаріюси університетів, славісти Дільс, Кошмідер, Нольтгузен, Шольц, Рьосль, германіст — Роже Бауер, Канцоґ, Мотекат, а за ними романісти, світовий знавець творчости Данте Ганс Райнфельдер, дослідник не тільки романської казки, а й української Фелікс Карлінґер і... годі; всієї полиці книжок не перечислю, всього тепла присвят не передам, та може тобі, любий читачу, це і не цікаво.

Закінчення буде.

ДЕЛЕҐАТИ ТА ЇХ ЗАСТУПНИКИ НА XXXI ЗВИЧАЙНУ КОНВЕНЦІЮ УНСОЮЗУ

затверджені Головним Екзекутивним Комітетом УНСоюзу

Відділ	Ім'я та прізвище делегата	Ім'я та прізвище заступника делегата
1-124	Володимир Чернега	Олександер Балла
5	Микола Хоманчук Володимир Левенець Стефанія Рудик	Осип Галатин Степан Ковалівський Маріяна Климишин
6	Михайло Халянич	Іван Пециляк
7	Гелен Словік	Адольф Словік
8	Марія Кульчицька Петро Шкафаровський	Михайло Зварич Петро Руснико
10- 95	Константин Хільченковський	пастор Іван Ковальчук
13	Павло Шевчук Аксентій Урбан	Ярослав Кушнір Петро І. Урбан
14	Михайло Отрок Марія Мандзій	Богдан Робак Григорій Венке
15 16	Остап Зинюк д-р Василь Лучків	Богдан Ясінський Іван Дарнобід
17	Антін Коцепула	Ярослав Билень
19-205	д-р Роман Олесницький	Лука Шморгай
20	Роман Куропась	Павло Биц
21-389	Іван Бараник	Михайло Хомин
22	Іван Ґавалюх Ярослав Хлипняч	Марія Перун Марія Здеблик
25	Марія К. Стецюк Марія Савчак д-р Богдан Шебунчак	Анатолій Домарацький Володимир Баранецький д-р Степан Ворох
26- 44	Катерина З. Пров	Мартин Шишка
27	Роман Лапичак	Олександер Лісевич
29- 23	Ольга О. Маліщак	Іван К. Бінковський
30-498	Роман Дяків	Олекса Карпінський
32	Володимир Яців Іван Хитрук	Ярослав Лебідь Іван Музичка
33- 98	Софія Оріх	Ольга Дудиш
34	інж. Лев Блонарович	Марія Андерсон
35- 28	Богдан Вовчик	Петро Новак
37	Ольга Осередчук	Марія Завійська
39	Іван Пиндус д-р Мирослав Ткач	Микола Павлів Микола Проскуренко
42	Іван Блиха Іван Хомко	Василь Марущак Варвара Тижбір
45	Микола Пришляк	Оксана Р. Бабич
47	Роман Гарас Степан Муха	Юрій Цегельський Володимир Щербатюк
48- 46	Степан Івасечко	Євгенія І. Цап
49	Степан Вовк	Михайло Думан
51	Михайло Ольшанський	Іванна Гарасовська
53	Дмитро Головатий	
55	Адам Ціздин	Михайло Смоляк
56	Петро С. Когут	
57	Михайло Савків	Теодор Ракочий
59	Тарас Сливінський Дмитро Р. Стець	Ярослав Шумигора Степан Тарасюк
63	Антін Ф. Микула	
65-306	Іван Полянський	Іван Зуйко
66- 36	Петро Лещишин	Марія Ковальчук
70	Микола Шеремета	Степан Білик
75-167	Богдан Верещинський	Іван Вельган
76	Юлія Демчук Володимир Боярський	Василь Гнатів Дмитро Бобеляк
78	Іван М. Петрунцьо	
82- 12	Уляна О. Марущак	
83	Андрій Кушнір Іван А. Кушнір	Текля Мисак
86	д-р Іван Серант	Роман Комарницький
88	Стефанія М. Гаврилюк Данило Слободян д-р Олег Волянський	Андрій Лесів Оксана Бакум Микола Василик
93-502	Олександер Худолій	Данило Марциню́к
94	Володимир Борискевич-Бойд Дмитро Басько Олена Татарська	Іван Цар Микола Кунинський
96	Микола Драпала	Йосип Полатайко
102	Микола Бобечко	д-р Андрій Жгута
103-139	Раїса Дорошенко	Петро Питель
104-213	Василь Матковський	Володимир Козак
105	Йоан Ракочий	д-р Михайло Диміцький
106	Андрій Іванюк Михайло Марчук	Юрій Косачевич мгр Богдан Олексюк
107-243	Василь Ванжула	Антін Гайдук
112	Софія Юник	Іванна Г. Бочар
113	Франко Т. Коземчак Степан І. Вінч	Іван В. Ярчак Антін П. Бурик
114	Ольга Бережан Іван Сірик	Федір Бабенко Степан Чупейда
115-166	Петро Бабич	Оксана А. Мельник
116	Степан Шилкевич	Сильвестер Петруняк
120	Володимир Служинський	Карло Москала мол.
123	Іван Голик Софія Голик	Ольго Нолен Маргарета Чесневич
125	Левка Паньків	Люба Чернобіль
127	Марія А. Гаравус Василь Шарван	Дмитро Пітолай Анастазія Ільківська
128-290	Михайло Ґлова	Михайло Хома
130	Юрій І. Юрків	Атанас Т. Кобрин
131	інж. Лев Боднар	Осип Панчишин
133	Ярослав Леськів	Анна Дубас
134-369	інж. Володимир Р. Дячук	Павло Крепич
137-438	Степан Колодруб	Катерина Сарджент
146	Григорій Корбяк Євген Репета	Петро Шнурівський Степан Юрків
147	Катерина Гуцайлюк Анна Сеган	Іван Сеган Катерина Кмець
151- 2	Анна Строт	Моніка Писарчик
153	Юрій М. Данилів інж. Іван Скіра	Володимир Зуляк Богдан Артимишин
155	Меланія А. Льоренс Розалія Науменко	
156	Володимир Крамар	Михайло Новак
157-136	Теодор Чурма	Михайло Сорока
158	Емілія Саноцька Анна Польна	Михайло Бігун
161	Михайло Гладьо ст. Василь Гладьо Іван Тиро мол.	Степан Мельник Марія Н. Садова Іван Дяківський
163	Теодор Дуда Яким Козел	Катерина Семен Йосип Волчастий
164	Тимко Бутрей	Шіла Бутрей
165- 58	Марія К. Пелехата	Марія Ковалевська
168-378	Іван Бабин	
169- 99	Василь Стефурин	Марія Валігун
170	Володимир Білик Олександер Благітка	Галина Гаврилюк Йосиф Зубрицький
171	Стелла М. Раєн Геновефа Куфта	Марія Процик Анна Фріц
172	д-р Іван Пелех	Василь Осадчук
173	Петро Щерба Ірена Щерба	Марко Мурований Євген Щерба
174	д-р Атанас Слюсарчук Зенон Василькевич	Стефан Зубаль Михайло Витягловський
175	Ярослав Базюк Василь Папіж	Петро Семеген Марія Гльомб
176-394	Григорій І. Хомко	
177-132	Іван Лаба	Михайло Смерека
178-235	Марія Беднарчик	Іван Мельник
180	Григорій М. Жеребняк	Анна Сивик
182	Григорій Клименко Павло Войнів	Теодор Ковалик Мирослав Яворський
183	Петро Залуга Дмитро Кошильовський	Микола Дякун Богдан К. Фльорчук
184	Богдан Ластовецький	д-р Богдан Коваль
191	Євген Наболотний	Роман Гарасимяк
192-140	Ярослав Сенишин	Іван Сенич
194	Михайло Юзенів мгр Іван Винник	Юрій Костів Василь Расяк
200	Іван Пригода проф. Тиміш Білостоцький	Михайло Білейчук Юрій Проців
204	Мирон Заліпський мгр Михайло Шпонтак	Софія Карплюк Михайло К. Муць мол.
206	Лев І. Гардінк Дмитро М. Сарахман	Михайло Стенлі Володимир І. Кіндефорський
209-342	Володимир Янів	
214	Омелян Твардовський	Осип Труш
216	Богдан Одежинський	Олекса Стороженко
217	Степан Приймак Ірена Руснак	Андрій Гривнак Стелла А. Гусар
218-395	Стефан Бурий	Стефанія Лісович
219	Марія Т. Юров	
220	Ґеновефа М. Блідий	Іван Мелінишин
221	Михайло Карачевський Марія Б. Шпікула	Петро Куліш Василь Кушнінський
222- 62	мгр Ярослав Крицталович	Василь Васильків
223	Іван Гринчишин	Михайло Микулин
226-110	мгр Мирослав Кальба	
230	Аннабелла Боровицька Михайло Мартинишин	Євген Волошин Петро Ліщак
231	Теодозія К. Пастушок	Олександер Р. Пастушок
233	Тетяна Сілецька	Марія Івасишин
234	Михайло Хитра	Михайло Іванців
236-228	Михайло І. Шкирпан	
237	Михайло Крика	Ярослав Фідик
238	Анна Ремик	Василь Мигован
239	інж. Володимир Винницький	Володимир Ходак
240	мгр Василь Ліщинецький д-р Богдан Футей д-р Максим Задойний	Богдан Семків Степан Кікта Дмитро Ванкевич
242	Йосип Чабан Андрея Чабан	
245	Михайло Мартиненко Михайло Бойцун	Іван Бойчук Михайло Дзюбас
251	д-р Юрій Б. Оришкевич	інж. Іван Фур
253-150	Петро Гаврильців	
254	Василь Романишин	Василь Ґлова
256-459	Осип Я. Мартинець	Ольга Калинович
257	Петро Сильчак інж. Августин Й. Рудник	Маріян Е. Рудник Михайло Гира
259	Юлія Гуглик	Роза П. Сипко
261	Петро Аркотин	Андрій Стахнів
266	Володимир Варшона Богдан Наугольник	Семен Когут Ольга Зиглевич
267	Володимир Клозник	Микола Крумшин
268	Омелян Барилка	Бронислав Богдан
269	Христина Фуга Гербеги	Павло Фуга
270	Степан Островський	Ольга Островська
271	Іван Чопко Володимир Корчинський	Павло Романишин Павло Німець
274-284	Олеся Р. Добрянська	
275-291	Петро Палка	
276	Степан А. Іваницький	Йосип Прокопович
277	Володимир Василенко Осип Гладун Тиміш Мельник	Олег Рудзінський Мирон Кузьо
281	Мирон Сірий	Василь Вінтонів

(Закінчення на стор. 4-ій)

ДОРОГІ ДЕЛЕҐАТИ Й ДЕЛЕҐАТКИ! НАШОЮ МЕТОЮ Є ПРИДБАТИ 1,500 НОВИХ ЧЛЕНІВ ДО КОНВЕНЦІЇ. МИ ДОСЯГНЕМО ЦЮ МЕТУ, ЯКЩО КОЖНА ДЕЛЕҐАТКА Й КОЖНИЙ ДЕЛЕҐАТ ВИКОНАЄ СВОЮ ПОВИННІСТЬ І ЗОРГАНІЗУЮТЬ ТРАДИЦІЙНУ ДЕСЯТКУ НОВИХ ЧЛЕНІВ. ТОЖ ВИКОРИСТАЙМО КОЖНИЙ ДЕНЬ ДЛЯ ОРГАНІЗАЦІЇ НОВИХ ЧЛЕНІВ І В ЦЕЙ СПОСІБ ЗБІЛЬШІМ СТАН НАШОГО ПОСІДАННЯ.

ДЕЛЕҐАТИ ТА ЇХ ЗАСТУПНИКИ...

(Закінчення зі стор. 3)

Відділ	Ім'я і прізвище делеґата	Ім'я і прізвище заступника
283	Григорій Гаврищків	Іван Дрочак
285	Олекса Скібіцький	Тамара Денисенко
286-332	Павлина Балутянська	Казимир Мазепа
287	Данута А. Ясінська Мелания Мілянович	Богдан Ясінський Неоніля Сохан
288- 4	Дмитро Мушастий	д-р Василь Вереш
292	Стефанія Федик Йосип Рудницький	Лев Р. Гординський Теодор Тимочко
293	Іван Хома	Роман Форостина
296- 9	Петро Лобур	Володимир Саляк
301	Петро Врублівський	Юрій Паславський
304-149	Марія І. Гнатик	Марія Стецьків Дика
305	Маргарета Гентош	Йосип Гентош
307	Дмитро Галонжка	Дмитро Мельник
316	Любомир Білик Іван Л. Галуга Річард Росоловський	Богдан Рудий Михайло Кубарич Фредрик Тройкі
317-119	Микола М. Велич	Мерілін Ґоф
320	Іван Малко Павло Фенчак	Василь Стасюк Дарія Б. Файр-Басараб
321	Дмитро Цюх	Іван Цюх
322-382	Евелін К. Кейбіда	Катерина Гарбіст
323-328	Іван Бриський	Богдан Ковч
324-409	Іван Бабяк мол.	Дженет Г. Болянд
325	Марія Лисогір Петро Яцинич	Йосип Лисогір Василь Цюпа мол.
327	Зеновія Зарицька	Володимир Шпачинський
330-179	Ярослав І. Мартинюк	
334-203	Стефанія Бохонок	Ольга Жук
336	Володимир Стригун	Василь Шмагло
337	~~Остап Стельмах~~	Семен Михайлишин
338-109	Ольга Пішко	Володимир Звірик
339- 31	Михайло Луців	Михайло Стах
340-479	Леонід Якобчук	Ярослав Гречка мол.
341	мгр Володимир Літинський	Юрій Літинський
343-241	Марія Сверида	Дженет Бардел
345	Михайло Каркоць	Олександер Полета
346	Микола Петрівський	Ярослав Фішер
347	Доця Найда	Сергій Косачук
348	Марія Макар Естелла Волошин	Елейн Волошин Іван Біловус
349	Михайло Захарко	Степан Захарко
350-101	Тома Фінів	Ярослав Горбачевський
352	Ярослав Щербак	д-р Мирон Кий
353	Іван Яцишин Йосип Рінник	Василь Оріховський Порфірій Панкевич
356-141	Марія Весел	Олег Т. Продивус
360	Богдан Пашковський мгр Іван Гаврилюк	Ярослав Пришляк
361	Степан Чума Іван Яремчук	Роман Крупка Василь Лавро
362- 41	Федір Петрик	
364	Василь Брездун	Франко Бенко
367	Петро Дзюба Іван Бойчук	Петро Лещинський Микола Лилак
368	Андрій Маринюк	Микола Ракуш
370-358	Григорій Гіна	Мирослава Футей
371	Стефанія Стеців мгр Володимир Сенежак	Володимир Шпирка Юлія Добош
372	Софія Лонишин	Володимир Серна
374	Володимир Гетьманський	Михайло Волошук
375	Петро Тарнавський Іван Данківський	Маріян Коженьовський Теодор Рак
377-380	Осипа Михайленко	Степан Ковальчук
379	Василь Семків Петро Семків Теодор Томків	Петро Перцак Степан Голяш Павло Борух
383	Йосиф Хома	Іван Андрусів
385	Мирон Крамарчук Володимир Лісович	Стефан Куцварський Іван Машталір
387	Іван Здирко	Андрій Смук
397	інж. Михайло Нич мгр Іван Скочиляс	Ольга Нич Петро Ґенгало
399	Роман Припхан	Ярослав Баторфальви
402	Анна Бурій	Марія Федак
406	Юлія Ташук	
407	Гавриїл Миськів Василь Шаран	Таня Миськів Ігор Черкас
414	проф. Іван Телюк д-р Михайло Снігурович	Марія Антонишин Ірена Телюк
416 - 480	Катерина Онуфрик	Ярослава Спольська
418 -505	Іванна Мельник	
421	Бернард Л. Корчинський	Силь Михалюк
422	Василь Євтушенко Юрій Будерацький	Едвард Зетик Василь Сорока
423	Юліян І. Юринець Степан М. Куропась	Олександра Мудра Юлія Назаревич
424-294	Віталій Трипупенко	Ольга Татаринів
427	Петро Дяків Бен М. Долішний	Михайло Гладиш Петро Піжицький
430	Іван Кнігницький д-р Іван Скальчук	Михайло Ковальчин Стефан Волянюк
432	Ярослава Зорич Леонід Філь Ярослав Білак	Лярися Гвоздулич Іван Шлапак Михайло Загребельний
434	Олександра Дольницька Адольф Гладилович	Михайло Дідух Мирослав Балущак
437	Роман Чорнобіль	Андрій Яріш
439	Володимир Зацерковний	Михайло Шипош
440	Софія Куца	Мирон Спольський
441	Дмитро Заневич	Михайло Лисий
442	Семен Левицький	Степан Харко
444	Лев Вовк	д-р Степан Дершко
445	Стефанія Геврик Юрій Гвоздулич	Ігор Процак Дмитро Ріпак
448	Микола Перейма	Михайло Карпінський
450	Евстахія Мілянич	Христина Навроцька
451	Єфим Омельченко	Варвара О. Омельченко
452	Наталія Шуя	Марія Сцібайло
454-426	Микола Бережук	
455-247	Олена Гентіш	Василь Шеремета
457-211	Тарас Шумилович	Йосип Гавриляк
458	Данило Д. Пищ Петро Тимків	Оксана М. Пищ Михайло Сенчишак
460	Олександер Ковальчук	Микола Дутчак
461-466	Мирон Ґрох	Петро Крутиголова
462-500	Йосиф Р. Фаринич	
464	Микола Хомин	Ярослав Содук
465	Іван Ґиба	Олександер Кіцак
468-464	Петро Самець	Орест Самець
469	Карпо Чорномаз	Марія Чорномаз
471	Богданна Явірницька	Микола Андрухів
472	Евстахій Держко	Іванна Т. Горчинська
473	Віра Баніт	д-р Осип К. Винницький
484	Володимир Кропельницький Марко К. Фалинський	Володимир Драгош Петро Холявка
486-401	д-р Володимир Оренчук	
487-417	інж. Микола Денисюк	інж. Ілько Цибрівський
488-162	Олександер Ліневич	Дмитро Федорійчук
489	д-р Микола Шпитко	Микола Григорович
490-413	Галина Чорномаз	Марія К. Фера
492-456	Віра Боцюрків	Богдан Лавринів
497-503	Осип Мазурок	Теодор Войтів

Головний Екзекутивний...

(Закінчення зі стор. 1)

кроки, що і схвалено одноголосно. Опісля вона приступила до дальшого звітування.

Рік 1985 ми закінчили із приростом майна на суму 2,702,245 дол. або на 5.18%, яке дало загальну суму 54,875, 545 дол.

Сума з членських вкладок знову впала на 110,579 дол. або на 3.86% та осягнула 2,864,429 дол. Прибутки так Свободи, як і Союзівки бу^^ менші, чим рік раніше. Перший раз в історії УНСоюзу, загальна сума прибутків переступила 10 міл. дол., виказавши зріст на 739,759 дол. порівнюючи з попереднім роком.

Всіх видатків було на суму 7,741,477 дол., або 383,129 дол. більше від суми виплаченої рік раніше. У видатках помітний зріст був у виплаті дивіденди, яка бvла спеціяльно висока (985,718 дол.) і на суму 247,466 дол. більша від попередньої дивіденди. Також зросли виплати дозрілих грамот на 26,113 дол., яких загальна сума дала 940,614 дол.

Видатки Союзівки були на 2.5% менші у 1985, а видатки „Свободи" майже рівні з минулорічними. Загальна сума їх була 1,053,388 дол.

За січень і лютий ц.р. майно УНСоюзу зросло на 508, 695 дол., без одержання ще від Корпорації Дому УНСоюзу частинних відсотків від позички.

Корпорація Дому одержала за 1985 рік всіх чиншів на суму 2,658,526 дол., на 286,308 дол. більше, як рік раніше.

Видатки дали загальну суму 3,318,872 дол., а в них є включена сума 1,930,709.82 дол., виплачених відсотків від позичок. УНСоюз одержав суму 1,455.000 дол., а других 475,710 дол. виплачено членам — власникам боргових зобов'язань. Інші видатки не виказали великих відхилень поміж двома останніми роками. Одинокий більший зріст був у кошті забезпечення будинку, — закінчила звітування головний касир У. Дячук.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО СЕКРЕТАРЯ

Головний секретар В. Сохан звітував, що секретарі та організатори приєднали у 1985 році 1,956 нових членів на загальну суму 7,791,500 дол. забезпечення. Але в наслідок втрав у членстві УНСоюз закінчив 1985 рік із числом 77,964 членів, яке було на 1,780 членів меншим, як стан членів з кінцем попереднього року. Загальна сума забезпечення членів УНСоюзу за станом з 31-го грудня 1985 року виносила 133,437,448 дол. Загальна сума всіх забезпечень членів УНСоюзу, включно із додатковим подвійним забезпеченням та забезпеченням платника, виносила з кінцем 1985 року 165,684,613 дол.

Головний секретар також поінформував про праці над виготовленням програм для нової компюторської системи 36 IBM, що їх виконує для УНСоюзу фахівець Ярослав Томоруг, та про підготову випуску нових грамот забезпечення, включно із пенсійним та терміновим із зменшуваною сумою забезпечення, на основі нових таблиць смертности з 1980 року.

Вкінці головний секретар звітував про підготовчі праці до 31-ої Конвенції: проголошення Конвенції, висилку повновластей для делегатів і заступників, об'єднання відділів для вибору спільних делегатів, перевірку одержаних повновластей, висилку делегатам привітань та карток на замовлення кімнат в готелі, друк бальотів для конвенційних виборів та друк книги звітів. Зокрема він звернув увагу на те, що досі наспіло тільки 14 звітів від головних урядовців.

Головний секретар подав підсумки одержаних повновластей делегатів на Конвенцію. Відділи управнені самостійно до одного і більше делегатів вибрали 262 делегатів, а Відділи об'єднані вибрали 75 делегатів, що і дало разом 337 конвенційних делегатів. Він предложив до затвердження спеціяльному засіданню Головного Екзекутивного Комітету ці повновласті делегатів та заступників делегатів і виготовлений їх список.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО ОРГАНІЗАТОРА

Головний організатор С. Гавриш звітував, що він вислав вже повідомлення до всіх Округ Америки і Канади із закликом в справі організаційної кампанії, яка була проголошена, згідно з рішенням Головного Екзекутивного Комітету з 29-го грудня 1985 року. Метою цієї членської кампанії у конвенційному році є придбання 1,500 членів до кінця травня ц.р.

Перші три місяці цього конвенційного року не принесли сподіваних успіхів у членській кампанії. Не зважаючи на всі заклики до секретарів та інших відділових урядовців, як також відвідини Округ, на зборах яких члени Головного Екзекутивного Комітету особисто апелювали до відділових урядовців, за ці три місяці придбано: у січні 160 членів із сумою 63,500 дол. забезпечення, в лютому 109 членів із сумою 94,000 дол. забезпечення та в березні 140 членів із сумою 51,000 дол. забезпечення.

Згідно з ухвалою Головного Екзекутивного Комітету, вже відбулися річні збори в 14 Округах, а саме в Ню Йорку, Джерзі Ситі, Чикаго, Перт Амбою, Монтреалі, Пассейку, ЛігайВеллі, Ню Гейвені, Нюарку, Шамокіні, Рочестері, Сиракюзах та в Трою. В квітні відбудуться ще збори по Округах: Філядельфія, Клівленд, Балтимор, Бостон, Піттсбург, Янгставн, Баффало, Вунсакет і Вілкс-Беррі. Не устійнено дати річних зборів для Ніягари, а Округа Дітройт не плянує мати зборів перед Конвенцією, тому що вона зайнята влаштуванням Конвенції. Округи Вінніпег (Захід Канади) і Скрентон річних зборів не відбувають.

На перші місця в членській кампанії в перших трьох місяцях висунулися Округи: Філядельфія — 54 члени, Дітройт — 37 членів, Ню Йорк — 35 членів, Рочестер — 29 членів та Чикаго — 26 членів. Всім делегатам будуть вислані в черговому тижні листи з проханнями до них, щоб не було ні одного делегата чи делегатки, які не придбали 6 нових членів. Ми сподіваємося, що вони до Конвенції придбають по декілька членів.

Вкінці головний організатор поінформував, що в лютому вже було видане перше число „Трибуни УНСоюзу", а тепер приготовляється видання другого числа із поміщенням знімок 120 членів трьох клюбів, які приєднали в 1985 році від п'ять до 60 нових членів.

ЗВІТ ЗАСТУПНИЦІ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

Заступниця головного предсідника Г. Пашен звітувала коротко про союзову та громадську працю, що її провела вона у звітовому часі в Чикаго. Окрему увагу присвятила вона у цій союзовій праці справі об'єднання відділів, які не мали права на самостійних делегатів. Вона ствердила, що були випадки, коли такі відділи могли доповнити до кінця минулого року числа своїх повноправних членів, але вони дізналися про такий стан свого членства запізно. В найближчому часі плянує Округа Чикаго збори — зустрічі з конвенційними делегатами та урядовцями відділів.

ЗВІТ ГОЛОВНОГО ПРЕДСІДНИКА

Головний предсідник д-р І. Флис вичерпно поінформував у своєму звіті про підготовчі праці до 31-ої Конвенції, вислані листи із запрошеннями до українських Владик, сенаторів та конгресменів, а зокрема до Президента та віцепрезидента ЗСА. Досі вже наспіли повідомлення, що на бенкеті Конвенції буде головним промовцем президент Світового Конгресу Вільних Українців Петро Саварин, та від Митрополита Стефана Сулика, що він прибуде на Конвенцію і бенкет в четвер, 29-го травня. Конвенційний комітет в Дітройті під проводом Романа Татарського працює дуже добре і він вже готовий з усіми працями на місці, включно з пляном концерту і бенкету. Готель, в якому відбуватиметься Конвенція, віддалений від центру з ресторанами та крамницями на 5 хвилин їзди публічним транспортом. Також будуть для делегатів замовлені спеціяльні автобуси для оглядин Дітройту, а зокрема українських дільниць міста.

Вкінці розказав головний предсідник про проведені численні праці для відновлення та покращання Союзівки, про інсталяцію нових водопроводів та про закінчення побудови дому для сеньйорів і закуп меблів для цих приміщень. Вже заплановано на день 15-го червня (День Батька) посвячення та відкриття цього дому для сеньйорів, на які будуть запрошені всі члени Головного Уряду УНСоюзу. При цій нагоді буде можна день скоріше відбути засідання Стипендійної комісії УНС. Впродовж декількох днів, получених із святом незалежности ЗСА 4-го липня будуть влаштовані великі святкування 100-ліття статуї Свободи, яку саме відновлено завдяки щедрим пожертвам громадян та установ, в тому теж УНСоюзу. УНСоюз плянує в цих днях мати відкриті свої приміщення для членства та буде вгощати відвідувачів напитками і перекускою.

В обговоренні звітів брали живу участь всі члени Головного Екзекутивного Комітету та голова Головної Контрольної Комісії.

„Батько спокійний"...

(Закінчення зі стор. 1)

вивозу до Ізраїля. Коли питаємося в часі нашої розмови про це останнє побачення з батьком, і Лідія, і Іван розказують і підкреслюють спокій та зрівноваження батька в часі зустрічі, при якій була присутня ціла родина, навіть із маленьким чотиримісячним внучатком, яке Іван Дем'янюк вперше бачив у тюремних мурах.

Це було день перед виїздом І. Дем'янюка, про точну дату якого родина нічого не знала та який затаєно аж до часу, коли батько був вже в Ізраїлі. Останнє побачення тривало дві години і було напричуд зрівноважене та погідне саме завдяки такій спокійній настанові І. Дем'янюка.

„Я нічого не боюся , — сказав І. Дем'ятнюк — бо перед Богом я невинний". Він знає, що в Ізраїлі západe останнє рішення в його справі та чекає на нього з вірою в Божу поміч. Його глибока релігійність казала йому просити перед виїздом до Ізраїля про священика та дозвіл прийняти Святе Причастіє. Однак, як розказують діти, американські власті це прохання батька відкинули і він виїхав без сповіді і Святих Тайн.

Від часу ув'язнення в Ізраїлі родина одержала від батька лише одного короткого листа, писаного після приїзду до Ізраїля.

Чи дійшли листи до батька і чи дійшли принаймні деякі із численних привітань з приводу Великодніх Свят, що їх вислали українці із ЗСА — не відомо. Кожний лист мусить бути відкритий та цензурований, а навіть розмови з адвокатом Марком О'Коннором у в'язниці в Ізраїлі відбувалися під строгою обсервацією в'язничих сторожів.

На запити відносно відвідин в Ізраїлі М. О'Коннора розказують, що він саме тепер повернувся до ЗСА і що мав три побачення із І. Дем'янюком. Після правил судівництва у Ізраїлі, акт оскраження обвинуваченому може бути вручений щойно 60 днів після перебування там у в'язниці, з тим, що кожних 15 днів відновляють скаргу. Саме тепер розпочалися останні 15 днів, після яких прийде до вручення акту. Як інформують діти І. Дем'янюка, процес може розпочатися вже і в два тижні після того, але це залежить також від можливости переглянути усі акти адвокатом. Досі М. О'Коннор, який вже так довго обороняє І. Дем'янюка, ще не одержав дозволу від ізраїльського уряду бути його правним оборонцем в часі процесу, але надіється, що такий дозвіл дістане.

Тут ми у нашій розмові зупиняємося довше на справі так важливих живих свідків, які в останньому часі, побачивши І. Дем'янюка на телевізійних екранах і у знімках світової преси, стверджують, що це не є та сама особа, що „Іван Грізний". Свідчення еспанця Жоакіна, Гарсії Рібеса загально відомі та списані урядовими чинниками, але крім того, зголосилося троє мешканців Польщі, які готові зізнати в обороні І. Дем'янюка . Стоїть однак ще під знаком запитання, чи їм дозволять виїхати на розправу до Ізраїля, як також треба фінансувати евентуальну їхню подорож та перебування в Ізраїлі.

З цим фактом, який підносить Б. Ольшанівська ми переходимо на найважливішу тепер для оборони невинности І. Дем'янюка справу, а це зібрання в українській громаді великих фондів для всіх цих величезних видатків із судовою розправою. Немає найменшого сумніву для нікого, що без свідків та без історичних експертів оборони І. Дем'янюка правильно повести не можна.

Здається немов наша громада, при великому співчуванні для кривди, заподіяної нашому землякові, не є свідома вповні своїх обов'язків моральної, а в першу чергу і матеріяльної допомоги, які потрібні тепер негайно. З думкою про поінформування української громади краще про стан справи І. Дем'янюка відбувають Іван, мол., та Лідія свої зустрічі, до яких в деяких місцевостях прилучаться ще й адвокат М. О'Коннор, друга дочка і зять І. Дем'янюка та представник АОЛПУ.

Вони надіються здобути широкий відгук своїми зустрічами, а ми з подивом вітаємо їхню завзятість і силу волі, які можна пояснити лише великою любов'ю до батька і глибоким переконанням про його невинність. Коли вони на наше запитання спокійно стверджують, що ціла їхня родина живе під таким психологічним тиском майже повних десять років, нас цікавить, який вплив таке життя має на їхнє відношення до американського світу та його судівництва. Тут забирає голос Лідія, яка одверто каже, що тих десять років виробили її політично та дали переконання, що і проти горожан ЗСА існує дискримінація і що можна американського горожанина судити на підставі фальшивих даних та на підставі них оскаржувати цілу спільноту, у цьому випадку українську, про колябораціію з нацистською Німеччиною.

Гості згадують при тому, що адвокат М. О'Коннор хоче апелювати у справі І. Дем'янюка до Об'єднаних Націй на підставі порушення людських прав. Тепер І. Дем'янюк це людина без батьківщини, яка має по своїй стороні лише свою родину та українську спільноту. Родина, як бачимо, виконує все, що в їхній силі, щоб допомогти батькові, це саме можна сказати про оборонця М. О'Коннора, який працює далеко поза пересічне виконування своєї професії. До помочі їм стоять одиниці з організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні під проводом Ігоря Ольшанівського.

Чи стане, однак одним суцільним муром українська громада в ЗСА, щоб допомогти доказати неправдивість закидів не лише І. Дем'янюкові, але з ним цілій нашій спільноті? Відповідь на це будемо мати після напливу датків на його оборону.

АОЛПУ має вже цілий ряд конт в „Самопомочі", на які можна висилати грошові датки і їх подаємо для інформації наших читачів.

„Самопоміч" в Ню Йорку, конто ч. 12441-00 (AHRU Legal Fund), адреса: „Self-reliance" Credit Union, 108 Second Ave., New York, N.Y. 10003;

„Самопоміч" у Філядельфії, конто ч. 5844,60 (AHRU Legal Fund), адреса: „Selfreliance" Federal Credit Union, 1729 Cottman Ave., Philadelphia, Pa. 19111;

„Самопоміч" у Нюарку, конто ч. 4272 (AHRU Legal Fund), адреса: „Selfreliance" Federal Credit Union, 734 Sanford Ave., Newark, N.J. 07106;

„Самопоміч" у Елізабеті, конто ч. 532, адреса: „Self-reliance" Federal Credit Union, 735 Vernon Ave., Kenilworth, N.J. 07033.

У ЗВ'ЯЗКУ з випробуванням в Совєтському Союзі нового типу потужної ракети, яка, правдоподібно, розірвалась під час експерименту, і совєтських маніпуляцій з переговорами на вершинах, президент Роналд Реґен покликав до Білого Дому спеціялістів і дорадників від збройних справ на нараду у справі дальшої долі САЛТ—ІІ, якого покищо ЗСА і СССР ще дотримується, але договір, ніколи не ратифікований ЗСА, вже вигас.

МІЖНАРОДНИЙ тероризм, ініційований, підтримуваний і здійснюваний Лівією й іншими арабськими групами, напевно притемнить цьогорічну конференцію сімох індустріяльних західніх держав в Токіо, — кажуть політичні спостерігачі. Президент Роналд Реґен, не зважаючи на погрози лівійського диктатора полковника Муаммара Каддафі, вибирається до Токіо в травні. В минулому році терористи вбили 928 осіб, між ними 23 американців, але у Вашінґтоні вважають, що Президент ЗСА не може відмовитися від участи в такого рода імпрезі.

ПОІНФОРМОВАНІ політичні спостерігачі кажуть, що румунський президент і перший секретар комуністичної партії Ніколає Чаушеску тяжко хворий і на його смерть очікують в Румунії кожного дня. Він хворіє на рака вже майже півтора року, але цього разу Румунія повідомила лідерів східнього бльоку, що кінець для Чаушеску наближається.

ДЕРЖАВНИЙ секретар ЗСА Джордж Шулц, виступаючи в університеті стейту Кензас, назвав режим сандіністів в Нікараґуа раковою пухлиною, яку треба вирізати. Переговори, які не спираються на реальну силу, підкреслив Дж. Шулц, заздалегідь приречені на невдачу і насправді означають капітуляцію.

В ПЕКІНІ почалися американсько-китайські переговори про продаж Китаєві американської зброї і технології для використання у військово-морській фльоті. Американську делегацію очолює начальник відділу морських операцій Пентагону адмірал Джеймс Ваткінс. Китайці хочуть купити в ЗСА турбіни, які використовуються на багатьох кораблях американських військово-морських сил, торпеди і протикорабельні гелікоптери. Загальна сума купленого збройення і обладнання винесе кілька сот мільйонів долярів.

АМЕРИКАНСЬКА КОМПАНІЯ Ей-Ті-Ті рішила обмежити свої стосунки з Південною Африкою, але буде дальше втримувати телефонічні лінії з тою країною. Хоча Ей-Ті-Ті є великою компанією міжнародного маштабу, вона дотепер не мала і не буде мати жадних бюр, ані ляботаторій в Південній Африці.

ЗАЯВА І ЗАКЛИК

Фундація ім. Мазепи всеціло підтримує проєкт Резолюції ч. 494 у справі спорудження пам'ятника князеві Руси-України Володимирові Великому у Вашінґтоні.

Цей проєкт запропонований конґресменом Джеком Кемпом і незабаром буде розглядатися в Палаті Репрезентантів.

Вважаючи цю справу справою всегромадського значення в першу чергу тому, що вона дає нам монументальну можливість на широкий розголос історичної правди про Україну серед засобів масової інформації ЗСА та поширення інформації про шляхетну боротьбу українського народу за волю і державну незалежність, Фундація ім. Мазепи закликає все громадянство діяспори масово підтримати проєкт Резолюції ч. 494 перед Палатою Репрезентантів.

За Фундацію ім. Мазепи:

Зенон Матківський,
Андрій Білик,
Юрій Повстенко

Про смерть...

(Закінчення зі стор. 2)

Заливаха, Ігор та Ірина Калинці та багато інших, відомих нам людей. Ніколи вона не йшла на жадні компроміси із совістю і вже за це саме органи КҐБ ненавиділи і цькували її як могли. А могли вони дуже і дуже багато. Можуть вони все. Можуть звичайно і вбити.

І все ж органи КҐБ у смерті Олени не винні. На цей раз вони таки ні при чому. То ж не затьмарюймо вигадками і неправдами її світлої пам'яті, її осяйного і правдивого образу.

Загинула людина із світлою, щирою душею, переповнена любов'ю до свого народу, до людей, до життя. Померла, відійшла у вічність щира українська патріотка. Була вона ще глибоко релігійною людиною, невідступною греко-католичкою. Віра в Бога була в неї реальнішою і більшою, ніж у багатьох із її друзів. Цю віру в Христа і його діла вона застосовувала у своєму повсякденному житті.

Нехай же рідна земля буде для неї пухом, нехай із Богом спочиває!

ПРЕЗИДЕНТСЬКА комісія, яка прослідкує трагічний вибух „Челленджера", подала до відома, що фотографії вказують на те, що права ракета міжпростірного корабля попсувалася при стартуванні і тому члени корабля правдоподібно згинули у вибуху в перших хвилинах лету.

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що у вівторок, 15-го квітня 1986 р. відійшов у Вічність, проживши 87 років, наш Найдорожчий БАТЬКО, ДІД І ПРАДІД

св. п.

Михайло Дорошенко

автор двох книг: Стежками Холодноярськими і Українська трагедія; учасник Визвольних Змагань.

ПАНАХИДИ відбудуться в четвер, 17-го квітня і в п'ятницю, 18-го квітня 1986 р., о год. 7:30 веч. у похоронному заведенні Conroy Funeral Home, 21 E. Second St., Bound Brook, N.J.

ПОХОРОН у суботу, 19-го квітня, о год. 9:30 ранку у Церкві-Пам'ятнику св. Андрія, С. Бавнд Брук, Н. Дж.

У глибокому смутку:
сини:
ВАСИЛЬ з дружиною АЛЕКСАНДРОЮ
ОЛЕКСА В УКРАЇНІ
внуки:
ІВАН
НІНА з мужем АЛЕКСОМ ІВАЩЕНКОМ
правнуки — ДЕНІ, ПОЛІ та ЛАРИСА

Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Нюарку, Н. Дж.

ділиться болючою вісткою зі своїм Членством та всім Громадянством, що 15-го квітня 1986 р. з волі Всевишнього відійшов у Вічність

бл. п.

Всеволод Б. Будний

член Ради Директорів Кредитової Кооперативи в Нюарку.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Достойній Дружині та Родині складаємо вислови співчуття.

Рада Директорів і Працівники

Братство кол. Вояків 1-ої Української Дивізії УНА

ділиться сумною вісткою з побратимами, українськими комбатантами та всім громадянством, що дня 15-го квітня 1986 р. відійшов у Вічність

сл. п.

Всеволод Богдан Будний

кол. вояк 1-ої УД УНА, учасник боїв під Бродами та Фельдбахом, журналіст, любитель та знавець музики, довголітній член Крайової та Головної Управ Братства, активний член громади.

ПАНАХИДА відбулася в середу, 16-го квітня 1986 р. у похоронному заведенні Литвин і Литвин, Union, N.J.

ПОХОРОН у четвер, 17-го квітня 1986 р. з того ж похоронного заведення до церкви св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж. о год. 9:30 ранку, а опісля на цвинтар Lumberland **у Ґлен Спей, Н. Й.**

Горем прибитій Родині сл. п. Всеволода складаємо наші глибокі співчуття.

Головна і Крайова Управи Братства

Їдем до Ляндеку...

Сидять (зліва): Мирослав Горбань, Едвард Ґрадовський, Марія Горбань, Тарас Баран, Марія Спольська, Яр. Чумак, Віра Ке. Стоять (зліва): Софія Пришляк, Ольга Ясінська, Богдан Гула, Евген Ващук, Микола Пришляк, Павло Підлісний, Василь Бибик; бракує інж. Вацика (він робив цю фотографію).

Їдем, їдем — думками, спогадами, в мріях... А 23-го серпня 1986 року з'їдемося, зійдемося, зорганізуємося в Торонто, в залі Інституту св. Володимира, 620 Спадайна авеню і за чаркою вина, при добрій вечері (знаєте, як пан Пендзей варить!) під звуки ляндецького танґо ДіПі, запишемо ці спогади на папері, на магнітофонній тасьмі, на порожних „пуделках" з цигарок, на минулорічних програмках, летючках, старих афішах, рахунках і посвідках... Тоді ці спогади передамо редакційному видавничому комітетові, щоб видав ляндецьку книжку. За які гроші? Ми ще над тим не думали...

Дехто може запитати: „Нащо нам книжки, коли ми без окулярів не можемо читати, а дехто навіть в окулярах не дуже бачить?" Книжки про Ляндек нам треба, щоб наші діти не думали, що ми приїхали на новий континент просто від Адама і Еви... Що ми з'явилися тут з якоїсь „терри інкогніти", з якоїсь землі, що її Бог дав Каїнові... Або, просто, з'явилися якимсь чудом.

Наші діти ростуть у ері наукових дослідів і архівних розшуків і вони любуються в усьому, що може послужити, як матеріял для тези, есею, статті, історії.

Ляндек — малесенька місцевість на дні землі, у підніжжі Альп. Перші ляндечани дипівського походження створили там свою власну країну Ляґрандію. У фуфайках, у мештах на солом'яних підошвах, у шатах з американських дарів керували нею так знаменито, що там процвітала наука, були школи, садочки, драматична студія, балетна студія, косметичні курси і креми пані Янківської, фехтування за аристократичною, мадярською системою, театр, фабрика ляльок з пап'є-маше, швальня, школа їзди автом, церкви, які ніколи не сварилися, бригада майстрів на всю губу, або „ґендіменів", друкарня, гумористично-сатиричний журнал „Проти Шерсти", „баня Ролдичева", ляльковий театр, фотографічне заведення, студентська громада, шпиталь, спільна кухня, де щодня варили свіжу горохову зупу і риж з яблуками в сезоні овочів.

За межами Ляґрандії був цвинтар, спочатку порожній, потім маленький, відтак щораз більший. Коли ляґрандці почали виїздити за океани, залишили приватним людям і церковним властям гроші, щоб доглядали могили. На жаль, нові люди, нові власті цвинтар зліквідували, могили перенесли в інше місце, склавши їх в одну цілість. Приїдьте, поговоримо про це та про веселіші справи.

На фотографії бачите групу членів Ініціятивного комітету з'їзду Ляндеку та околиць. Ви думаєте, що ми чудово виглядаємо на фотографії? Чекайте, як побачите нас особисто, тоді будете дивуватися!

Віра Ке

Трой відзначив роковини смерти генерала Т. Чупринки

Трой, Н. Й. (І. Д.) — В неділю, 9-го березня 1986 року о. Олександер Кенез відправив у церкві Св. Покрови Пресвятої Богородиці, після Служби Божої, Панахиду за Тараса Шевченка і ген. Тараса Чупринку. Відтак заходом Об'єднання українських ветеранів відбулися святочні сходини у 36-ті роковини смерти ген. Тараса Чупринки-Романа Шухевича. Відкрив їх секретар Об'єднання Іван Дурбак вступним словом, закликавши вставанням з місць і однохвилинною мовчанкою вшанувати славну пам'ять командира легендарної УПА, що воювала проти всіх окупантів українських земель.

Сумівка Христина Хорват прочитала поему М. Бослава „Генералові Т. Чупринці". Упівець Дмитро Хорват прочитав змістовну доповідь про ген. Тараса Чупринку.

Відспіванням українського гимну закінчено святочні сходини, що ними відзначають щороку українські ветерани командира УПА. Почесну стійку біля портрета ген. Т. Чупринки тримали упівець Василь Коцур і дивізійник Микола Бобеляк.

Дещо про...

(Закінчення зі стор. 2)

Деякі вистави „Піккольо Театро" в Медіоляні мають ціхи „коммедії дель' арте" От візьмім хоча б згадану вже ґольдонівську комедію, яка в оригіналі називається „Il servitore di due patroni" у режисерії Ґіорґі Стрелера.

• • •

У сьогоднішньому світі загарбництва, насильства, топтання моральних засад та нехтування духовою культурою, театр, здавалося, не є вже потрібний людині, одначе сила театру є така велика, що він ще не перевівся і, мабуть, як довго існуватиме людство, так довго театр буде, як каже Цукмаєр, — „дзеркалом нації". Щастя, що більшість українців є свідома цієї істини, а ще більше щастя, що наша студіююча молодь, оця надія нашої прийдешности любить і підтримує театральне мистецтво і тому саме часто-густо не лише сама влаштовує театральні вистави, але й займається адміністрацією гостинних театральних виступів. Це найбільшою мірою торкається наших філядельфійських студентів.

Організаційний хист українських філядельфійських студентів вийшов на яв 23-го березня ц.р., коли не зважаючи на перевантаження імпрез у тому дні, адміністрована ними вистава „Слуга двом панам" мала як моральний, так і матеріяльний успіх.

Адміністраційна праця в театрі, це така праця, якої назовні не видно, та щоб улаштувати якусь імпрезу, щоб дала задовільний вислід, то треба біля неї таки добре „походити". Публіка звернула увагу на студентів-організаторів вистави нюйоркської студії лише в моменті, коли вони внесли на сцену коші з квітами.

А тепер у кількох словах за що були ті квіти.

„Слуга двом панам" — черговий крок уперед Студії Мистецького Слова Лідії Крушельницької, повністю заслуговує на відмічення.

Лідія Крушельницька, як режисер, вжилася в атмосферу епохи; стиль вистави, що його вибрала — вдалий, хоча за вийнятком підбору сценографії за вийнятком самої симультанности сценічного оформлення, це можна над цим дискутувати. Костюми без закиду. Зміни обладнання сцени з пригашуванням світла на тлі староіталійських стишених мелодій — помислова ідея. Праця хореографа дуже слідна. Виконавці поодиноких ролей були в образі та гармоніювали зі стилем вистави, та все ж на перший плян вибився Труффальдіно, слуга двом панам (Лесик Кмета).

Ця комедія із заплутаними ситуаціями, що її можна ставити в різних плянах, нелегка навіть для акторів із стажем. Студія під оглядом рівня піднялася понад пересічність, що виявилося в мізансценах, жестах, подачі слова, а надусе у безупинному русі, коловоротному темпі.

Комедію Ґольдоні „Слуга двом панам", що її презентує нашій публіці Студія Мистецького Слова Лідії Крушельницької, можна сміло назвати театральною подією.

Шевченківські роковини в Ст. Пітерсбурзі

В час, коли в Україні продовжується жахлива русифікація у всіх ділянках культурного життя, обов'язком українців є стати на сторожі української мови і культури у вільному світі.

І так українська громада в Ст. Пітерсбурзі, Фльорида хоча невелика, відзначила 9-го березня ц. р. Шевченківські Роковини.

Голова Українсько-Американського Товариства Іван Когут подав програму свята, паніматка Питляк при акомпаньяменті проф. Омельського проспівала американський гимн, хор „Україна" під її управою проспівав „Заповіт". Юнак Григорій Бучинський Деді продеклямував „Мені однаково".

Промовець О. Граб у своїм слові звернув увагу на універсальні та національні проблеми в творах Шевченка. Могутнє слово геніяльного співця України стало найважливішим чинником національного відродження.

Слава Чіх з почуттям рецитувала уривки з „Послання", а Мері Андрейко англійською мовою з поясненнями прочитала уривки з поеми „Гайдамаки". Відома зі своїх виступів в громаді скрипачка Аліція Бучинська Деді відіграла „Анданте" Гайворонського при акомпаньяменті проф. Омельського. Опісля хор „Україна" під проводом паніматки Питляк відспівав три пісні — „Зелений гай", „Думи мої" і „Реве та стогне".

Українським національним гимном закінчено свято.

Присутній